

topmålet, når hr. Bjørn Elmquist her fortæller Folketinget, at han overhovedet ikke læser de forslag, som Folketingets partier fremsætter – jeg taler ikke om enkeltpersoner – men som partier fremsætter.

Jeg havde egentlig forventet, at hr. Bjørn Elmquist havde læst det forslag, som Venstre og Det Konservative Folkeparti allerede i august stillede til ændringer til finansloven. For her er det jo præciseret, hvordan det finansieres. Her er anvist en finansieringsramme på lige knap 17 mia. kr., hvoraf 10 mia. kr. bruges til at nedbringe statens forventede underskud, og 7 mia. kr. bruges til egentlige lettelser. Og derfor vil jeg håbe, at vi inden andenbehandlingen oplever, at hr. Bjørn Elmquist har læst vores skriftlige forslag, som ikke kan gennemgås her fra Folketingets talerstol på 2 minutter.

Der bliver af flere ordførere, blandt andre hr. Jes Lunde, spurgt til, hvad det er, vi vil omkring orlovsordningen. Vi vil gennemføre ansvarlige orlovsordninger, for vi var jo med til at indføre dem i 1992; men det var under den forudsætning for bevilling af orlov, at stillingerne skulle genbesættes.

Jeg har meget svært ved at forstå, hvor det solidariske ligger i, at man bliver ansat på et sygehus, bliver glad for sit arbejde og så siger: Nu vil jeg holde fri, men jeg vil kun holde fri, hvis jeg får penge for det. Og så er man i øvrigt nødt til at lukke de afdelinger, hvor patienter, der venter på behandling, skulle behandles. Jeg har meget svært ved at se, hvor det solidariske er i det system, man har bygget op.

Jeg vil også godt sige, at det ikke bare er et problem i det offentlige med ikke at genbesætte stillinger – det er det også i private virksomheder. Det kan være umuligt for en mindre virksomhed i teknikbranchen, måske med 10-15 ansatte, overhovedet at erstatte den arbejdskraft, som får orlov. Det er en nedvurdering af lønmodtagere at tro, at de altid bare kan erstattes af en anden. Mange er jo oplært i virksomheden og har fået en virksomhedskultur og er i virkeligheden uerstattelige, for der er ingen, der umiddelbart kan gå ind og erstatte dem. Det vil sige, at man påfører virksomheden et tab, og derfor har vismændene ganske ret i deres betragtninger om prisen for det, vi i Folketinget har gennemført mod vores vilje, nemlig ca. 10 mia. kr. på årsniveau for 40.000 helårspersoner. Er man ikke enig i det, kan man jo tage diskussionen op med vismændene.

Hr. Peter Duetoft har det synspunkt, at man ikke kan bruge statens penge bedre, end man allerede gør, at skatterne ikke er for høje, fordi man i forvejen bruger alle de penge, som man får ind ved skat, og endda mindre end det.

Det er jo en befriende opfattelse at have, at blot man bruger alt det, man får ind i skatter og afgifter, så har borgerne fået den maksimale glæde af pengene. Men jeg må sige til hr. Peter Duetoft, at det jo ikke er sikkert, for problemet opstår, når man taler om udlicitering. Her er det ikke sådan, at alle siger: Det er helt fint med at udlicitere opgaverne, lad os blot få dem til at producere varen, der gør det bedst til den samme pris og af samme kvalitet, eller af samme kvalitet, men til en lavere pris. Så opstår problemerne, for så er der jo nogle, der ikke vil affinde sig med, at man her frigør de kroner, man har brug for til f.eks. at kunne ansætte flere på sygehusene eller i en kommune til at kunne ansætte flere hjemmehjælpere. Der er man forstenet, og der har man ikke det samme ansvar for borgernes skattekrone, som borgerne selv forsøger at udmønte, når de går på indkøb.

Til hr. Frank Aaen vil jeg sige: Det er egentlig befriende, at vi igen har fået gammelkommunister her i Folketingssalen. Jeg siger ikke, at hr. Frank Aaen er en gammelkommunist, det må man ikke sige, og det sagde jeg heller ikke, men jeg siger, at partiet rummer gammelkommunister, og argumentationen er den samme: Der er ingen sammenhæng mellem antallet af arbejdspladser og de byrder, man lægger på en erhvervsvirksomhed.

Hvis man har den opfattelse, er det sikkert rigtigt, at man kan lægge alle mulige byrder på dansk erhvervsliv, på hver eneste virksomhed, uden at det overhovedet kan aflæses i antallet af beskæftigede på virksomheden. Dertil vil jeg sige, at det er også en befriende teori at have. Den har jeg bare ikke, og den har Venstre ikke, og den har virksomhederne heller ikke, når man besøger dem og spørger om deres problemstilling.

Et ganske kort svar til fru Pia Gjellerup på, hvad det er, der adskiller tidligere og nu? Først og fremmest vil jeg lige sige, at jeg udtrykkelig sagde: Jeg søger ikke placering af et skyldsspørgsmål af historisk art, for jeg mener, opgaven med at løse den danske finansielle problemstilling i den finanslov, vi står over for, er meget alvorlig. Men hovedproblemet omkring den nuværende finanslov set i forhold til 1992 er, at vi nu har fået et opsving, hvor væksten er størst i